

— Че защо бе, сине?

— Не виждашъ ли, че азъ съмъ ефрейторъ!

— Че като си ефрейторъ!
— се удивлява стареца.

Незнаялъ бащата какво бѣ видѣлъ Павелъ въ града и на какво му е потеглила душата. За бащата, макаръ че и той военна служба бѣ свършилъ, чужди бѣха бирарии и градини, шумнитѣ улици и разни вечеринки и балове. А тъкмо това плени сърдцето на Павла и той не можеше въ село да живѣй.

Бащата, като чува думата на сина си, замълчалъ.

Павелъ разбира мълчанието на баща си, но за да го убеди въ своето додава: — не татйо, селото не е вече за мене. Туй дете ми го казвашъ биваше, ама да не бѣхъ видѣлъ град-